

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Říhové a soudců Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Karla Podolky v právní věci žalobce , proti žalované **České republice, jednající Archivem bezpečnostních složek**, se sídlem Praha 3, Siwiewcova 2428/2, o ochranu osobnosti, o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2012 č. j. 66 C 109/2011 – 187, t a k t o:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Soud prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu, aby žalovaná žalobci na zadostiučinění zaplatila 300.000,- Kč (odst. I výroku) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (odst. II výroku).

Při rozhodování podle § 11 a násl. obč. zák. vycházel z toho, že žalobce neoprávněný zásah do osobnostních práv spatřuje v tom, že žalovaná zpřístupnila třetí osobě, Zdeňce Kvasnicové, pracovníci ostravské pobočky České televize, citlivé osobní údaje vztahující se k jeho osobě ze svazku (vedného bývalou Státní bezpečností, že získané údaje, které měly sloužit pro natočení jednoho dílu pořadu o obětech minulého režimu „V zajetí železné opony“, byly poskytnuty dalším osobám a žalobce se stal terčem dotazů veřejnosti a písemných útoků anonymů. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování vzal za prokázáno, že žalovaná zpřístupnila jmenované označený spis vzniklý činností bývalé Státní bezpečnosti, v němž byly obsaženy i údaje o vyšetřování žalobce, jeho obvinění, obžalování a následném pravomocném odsouzení pro trestný čin vyzvědačství a pokus trestného činu podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví po předložení badatelské listu ze dne 19. 3. 2008, jako archiválii, a že Česká televize pro nesouhlas žalobce příslušný díl pořadu nevyrobila, tedy ani neodvysílala. Soud prvního stupně odkázal na právní

odsouzení žalobce poskytl dalším osobám a žalobce se pak stal důsledkem toho terčem jemu nepříjemných dotazů veřejnosti a písemných útoků anonymů, a to přesto, že žalobci není známo, že by Česká televize pořad natočila a vysílala, žalobce ji totiž předem upozornil na to, že se zveřejněním údajů o jeho osobě v pořadu nesouhlasí. Žalobce měl zato, že žalovaný zpřístupněním příslušného svazku s citlivými údaji neoprávněně zasáhl do jeho práva na ochranu citlivých údajů a způsobil žalobci značnou újmu na jeho osobnostních právech a požadoval po žalovaném zadostiučinění v penězích ve výši – původně -100.000,- Kč a s pozdějším po rozšíření ve výši 300.000,- Kč. Pokud jde o omluvu, kterou žalobce též po žalovaném požadoval, je předmětem řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 32C 53/2011, které bylo nepravomocně skončeno odmítnutím žaloby usnesením ze dne 17. 6. 2011, č.j. 32C 53/2011-49; žalobce podal proti usnesení odvolání k Vrchnímu soudu v Praze.

Žalovaný žalobu považoval za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí, skutkově nerozporoval, že pracovníci České televize zpřístupnil předmětnou archiválii s citlivými osobními údaji o žalobci, ale bránil se tím, že jeho postup při zpřístupnění archiválie byl správný a zákonný, neboť v souladu s ust. § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů je zákonným úkolem a povinností žalovaného zpřístupňování a zveřejňování dokumentů a archiválií týkajících se činnosti bývalé Státní bezpečnosti, přičemž žalovaný je podle právního řádu oprávněn zveřejňovat i citlivé údaje o trestním stíhání a odsouzení bez souhlasu dotčené osoby, žalovaný poukazoval na speciální úpravu ust. § 37 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, jež představuje výjimkou přiznanou žalovanému ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, tato výjimka je dána filozofií zákona č. 181/2007 Sb., vyjádřenou obsahem Preambule předmětného zákona, kde je deklarován opodstatněný veřejný zájem v souvislosti se zpřístupňováním dokumentů o zločinné a nedemokratické činnosti Státní bezpečnosti v minulém režimu a povinnost učinit za dost těm, jež se stali oběťmi režimu, kdy zveřejnění je míněno jako hold obětem a jako povinnost státu odtajnit dříve tajené dokumenty o činnosti bezpečnostních složek minulého režimu. I pokud by soud shledal postup žalovaného za neoprávněný, poukazoval pak žalovaný na to, že újma, jež žalobce ve věci tvrdí, není v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného a žalovaný za ni nemůže nést odpovědnost.

Ve věci se konalo jedno jednání, a to dne 10. 1. 2012.

Soud ve věci provedl následující důkazy:

Badatelský list ze dne 19. 3. 2008 vč. přílohy, mailová korespondence žalobce a redaktora ČT ze dne 5. a 6. 6. 2008, dopis e dne 5. 3. 2009, korespondenční lístek žalobci od odesílatele „Krematorium“ s úryvkem z Erbenovy Kytice, zpráva Policie ČR ze dne 10. 12. 2009, dopis s podpisem „Big Father“, žádost žalobce ÚOOÚ – bez data, email žalovaného ze dne 11. 3. 2008, informace žalovaného badateli ze 19. 3. 2008, informace žalovaného badateli bez uvedení data, badatelský řád žalovaného, svazek v rozsahu: titulní strany svazku I a II včetně obsahu spisu, zahájení stíhání ze dne 12. 3. 1983, obžaloba ze dne „16. 18. 1983“, rozsudek MS v Praze ze dne 21. 10. 1983 a rozsudek NS ČSR ze dne 17. 2. 1984.

Nad provedený rozsah důkazů žalobce ještě nejprve navrhoval k prokázání tvrzení, že Česká televize poskytla třetím osobám informace získané ze Svazku, důkaz výsledky svědků (

), soud tyto návrhy zamítl pro nadbytečnost, neboť ve sporu nebyla

žalována Česká televize již by pak výsledek zjištěného stavu mohl být přičítán, ve vztahu k žalovanému to bylo nadbytečné; sám žalobce při jednání uvedl, že již na uvedených důkazech netrvá. Dále pak soud zamítl i návrh žalovaného, který přednesl až při jednání, na důkaz stanoviskem Úřadu pro ochranu osobních údajů k podnětu žalobcem, a to též pro nadbytečnost, když oba účastníci učinili nesporným že Úřad pro ochranu osobních údajů postup žalovaného ve svém stanovisku neshledal závadným, nadto jde o otázku, kterou si může posoudit soud sám, a nebylo ani tvrzeno, že Úřad pro ochranu osobních údajů ve věci vydal rozhodnutí, nýbrž pouze stanovisko (vyjádření – odpověď na žalobcův dotaz).

Na základě provedeného dokazování, kdy soud hodnotil provedené důkazy každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti, a na základě skutečností mezi účastníky nesporných zjistil soud tento **skutkový stav**:

Žalovaný na základě badatelského listu ze dne 19. 3. 2008 zpřístupnil bez souhlasu žalobce třetí osobě, jmenovitě _____, která jednala jako pracovnice České televize, dne 17. 6. 2008 archiválii – vyšetřovací spis – svazek _____ (dále také jen „Svazek“), který vznikl činností bývalé Státní bezpečnosti (konkrétně Správy bezpečnosti StB) a který obsahuje mimo jiné i citlivé osobní údaje o žalobci, že žalobce byl vyšetřován, obviněn, obžalován a následně pravomocně odsouzen pro trestný čin vyzvědačství a pro pokus trestného činu podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví, kdy v prvním stupni rozhodoval Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 1 T 20/83 (rozsudek ze dne 21. 10. 1983) a jako soud odvolací Nejvyšší soud ČSR sp. zn. To II 1/84 (rozsudek ze dne 17. 2. 1984) – *mezi účastníky nesporné + badatelský list ze dne 19. 3. 2008 vč. přílohy, ze které vyplývá, že jmenovitě svazek _____ vydán žalovaným až 17. 6. 2008, pokud se účastníci o datu zpřístupnění vyjádřili nesporně tak, že šlo o 19. 3. 2008, jde o zjevné přehlédnutí údaje z přílohy, kdy k vydání konkrétně Svazku došlo nikoli již v den podpisu badatelského listu, ale o tři měsíce později; svazek _____ v rozsahu provedeném k důkazu, tj.: titulní strana svazku I a II včetně obsahu spisu, zahájení stíhání ze dne 12. 3. 1983, obžaloba ze dne 16. 8. 1983 (na dokumentu přepis „16. 8. 1983“), rozsudek MS v Praze ze dne 21. 10. 1983 a rozsudek NV ČSR ze dne 17. 2. 1984. Žalobce byl po režimních změnách v listopadu 1989 rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci – mezi účastníky nesporné. Žalovaný ve formulářovém Badatelském listu upozorňuje nahlízející osobu, že pokud jde o nakládání s informacemi získanými ze svazku (zpřístupněných archiválií), je to plně v její odpovědnosti, což konkrétní nahlízející osoba _____ stvrdila formou prohlášení podpisem na vyplněném badatelském listu (badatelský list ze dne 19. 3. 2008). Formulářové Informace nahlízející osobě (badateli) předkládané žalovaným badateli k podpisu, tj. dokument s názvem Informace o charakteru archiválií k nahlížení a dokument „Badatel v Archivu bezpečnostních složek bere na vědomí“, které oba svým podpisem _____ stvrdila, neobsahují žádnou konkrétní informaci/upozornění k otázce nakládání se získanými informacemi, stejně tak Badatelský řád žalovaného (informace žalovaného badateli ze 19. 3. 2008 č.l. 130, informace žalovaného badateli bez uvedení data – č.l. 131, badatelský řád žalovaného). Česká televize hodlala s využitím informací ze Svazku natočit o žalobci jako oběti minulého režimu, tedy v pozitivním vyznění, jeden z dílů pořadu V zajetí železné opony, žalobce s tím nesouhlasil, neboť vůbec nechtěl žádnou publicitu, a upozornil Českou televizi, že není oprávněna jakkoli nakládat s (citlivými) osobními údaji žalobce (badatelský list ze dne 19. 3. 2008, e-mailová korespondence z 5. a 6. 6. 2008 - č.l. 8-12, dotaz – žádost žalobce ÚOOÚ č.l. 120). Česká televize příslušný díl o příběhu žalobce sice připravovala (e-mailová korespondence žalobce a redaktora ČT z 5. a 6. 6. 2008 - č.l. 8-12), ale nakonec – zřejmě pro nesouhlas žalobce (e-mailová korespondence žalobce a redaktora ČT z 5. a 6. 6. 2008 - č.l. 8-12) - nevyrobila a*

tedy ani nevysílala (nebyl prokázán opak, žalobce při jednání dne 10. 1. 2012 uvedl, že mu není známo, že by připravovaný díl pořadu V zajetí železné opony, který by pojednával o něm, byl nakonec skutečně vyroben, pro předmětný spor soud ani důkaz nevyžadoval, neboť nešlo o spor s Českou televizí, kde by to mohlo být podstatnou skutečností, sám žalobce při jednání uvedl, že pro spor se žalovaným to není relevantní). Žalovaný o případu žalobce jako takovém, o němž se – s obdivem k žalobci – vyjadřoval jako o unikátním příběhu, který vypovídá o mechanismech totalitní moci a zlovůli bývalého režimu (e-mailová korespondence žalobce a redaktora ČT z 5. a 6. 6. 2008 – č.l. 8-12), měl povědomí již před zpřístupněním Svazku žalovaným (až) dne 17. 6. 2008 (příloha badatelského listu ze dne 19. 3. 2008) a který chtěl žalovaný využít jako zdroj pro jeden z dílů pořadu V zajetí železné opony (Badatelský list, e-mailová korespondence z 5. a 6. 6. 2008 – č.l. 8-12). Žalobce obdržel obsahem pozitivní dopis ze dne 5. 3. 2009, ze kterého je patrné, že se zapojili do soutěže „Bojovníci proti totalitě očima dětí“ s tím, že si vybrali případ Ing. (spoluodsouzeného se žalobcem – Svazek – rozsudky ze Svazku), že ze získaných dokumentů je i žalobce na kauze zainteresován a že by jej rádi požádali o odpovědi na otázky (dopis ze dne 5. 3. 2009). Žalobce tvrdil, že tyto informace děti získaly od České televize v souvislosti s tím, jak je Česká televize získala od žalovaného. To, že by děti získaly informace od České televize, se v řízení neprokázalo a soud ani nepovažoval za potřebné toto tvrzení prokazovat, neboť pro posouzení věci to nebylo podstatné, když žalovaným zde nebyla Česká televize. Žalobce obdržel v roce 2009 poštou i korespondenční lístek od odesílatele morbidně označeného jako „Krematorium, Záhrobní 49, Liberec“ s morbidním textem z Erbenovy Kytice (korespondenční lístek žalobci od odesílatele „Krematorium“ s úryvkem z Erbenovy Kytice), dále výhrůžný dopis obsahující kondolenci a vsypaný prášek, kterým se zabývala i Policie ČR (zpráva Policie ČR ze dne 10. 12. 2009), dále existoval i hanopis o žalobci s podpisem strojopisem „Big Father“, který zpochybňoval morální profil žalobce a to, že šlo o politického vězně, činil tak v souvislosti s žalobcovým působením v politické straně TOP 09 (dopis s podpisem „Big Father“). Ani u jedné z těchto písemností nebylo žalobcem prokázáno tvrzení, že by zdroj informací o žalobci pro pisatele/odesílatele byla Česká televize v souvislosti s obsahem Svazku, nebylo to ale ani prokazováno, neboť pro posouzení věci to nebylo podstatné, když žalovaným zde nebyla Česká televize. Žalobce se dotazem na legálnost postupu žalovaného zabýval i v dopise Úřadu na ochranu osobních údajů, na který se obrátil – blíže neurčeného data - s dotazem, zda žalovaný postupoval správně (přičemž nepřesně označil příslušnou organizační složku státu, kdy psal o Ústavu pro studium totalitních režimů, nikoli o Archivu bezpečnostních složek, avšak z obsahu je patrné, k jakému jednání se dotaz vztahuje), jakož i se dotazoval na právní rámec chování České televize, – dotaz – žádost žalobce ÚOOÚ z č.l. 120; Úřad na ochranu osobních údajů na postupu žalovaného neshledal, jak uvedl sám žalobce v podání Obvodnímu soudu pro Prahu 3 ze dne 11. 8. 2008 (č.l. 116-117), nic závadného (s čímž žalobce nesouhlasil a obrátil se na soud). Tento výsledek šetření Úřadu na ochranu osobních údajů byl mezi účastníky nesporný.

Soud pro právní posouzení věci považoval za podstatnou níže citovanou právní úpravu, přičemž vycházel ze stavu předpisů ve znění účinném v době zpřístupnění Svazku žalovaným třetí osobě (pracovníci ostravské pobočky České televize), tj. ke dni 17. 6. 2008:

Podle čl. 10 odst. 3 základní listiny práv a svobod každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle ust. § 21 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, pokud vznikla v důsledku zpracování osobních údajů subjektu údajů jiná než majetková újma, postupuje se při uplatňování jejího nároku podle zvláštního zákona²²⁾ [pozn. 22): § 13 občanského zákoníku].

Podle ust. § 13 občanského zákoníku: (1) Fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. (2) Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. (3) Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Podle ust. § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Podle ust. § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, je zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Podle ust. § 9 písm. ch) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, citlivé údaje je možné zpracovávat, jsou-li zpracovány výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona. [Ve vztahu k ostatním osobním údajům shodně ust. § 5 odst. 1 písm. g) cit. zákona.]

Preambule zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, s důvody, proč se Parlament České republiky usnesl na předmětném zákoně, zní:

„Ten, kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat.

Parlament České republiky, vědom si povinnosti vyrovnat se s následky totalitních a autoritativních režimů 20. století, vyjadřuje vůli zkoumat a připomínat důsledky činnosti zločinných organizací založených na komunistické a nacistické ideologii, které v letech 1938 - 1945 a 1948 - 1989 prosazovaly potlačování lidských práv a odmítaly principy demokratického státu.

Poznání historických pramenů a dalších svědectví o uvedených režimech a událostech k nim vedoucích umožňuje lépe pochopit důsledky systematického ničení tradičních hodnot evropské civilizace, vědomého porušování lidských práv a svobod, morálního a hospodářského úpadku provázeného justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných

názorů, nahrazení fungujícího tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužívání výchovy, vzdělávání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům a bezohledného ničení přírody. Vzdělání občanů o těchto tématech přispívá k upevňování demokratických tradic a rozvoje občanské společnosti, současně napomáhá naplňování ideálů spravedlnosti, popsání zločinů a pojmenování jejich organizátorů a vykonavatelů.

Parlament České republiky při vědomí

- zachování paměti o ohromném množství obětí, ztrát a škod, které utrpěl český národ a další národy na území České republiky v dobách totalitních diktatur,
- vlastenecké tradice společenského odporu proti okupaci a projevům totalitarismu, které byly projevem občanů v boji za svobodu a demokracii, při obraně lidských práv a lidské důstojnosti,
- povinnosti stíhat zločiny proti míru, lidskosti a válečné zločiny,
- povinnosti státu učinit zadost všem, kteří byli poškozeni státem, jenž porušoval lidská práva, mezinárodní právo i vlastní zákony a
- povinnosti státu v maximální míře zpřístupnit utajovanou činnost bezpečnostních složek totalitních a autoritativních režimů jako výraz svého přesvědčení, že žádné protiprávní konání totalitního či autoritativního režimu proti občanům nemůže být chráněné tajemstvím ani nesmí být zapomenuto.“

Podle ust. § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, Archiv bezpečnostních složek zpřístupňuje a zveřejňuje dokumenty a archiválie týkající se bezpečnostních složek podle zákona o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti a podle zákona o archivnictví a spisové službě.

Podle ust. § 13 odst. 3 zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, je Archiv bezpečnostních složek oprávněn zpracovávat osobní údaje v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů.

Podle ust. § 15 zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, Archiv bezpečnostních složek může odepřít nahlížení do archiválií a poskytování kopií, opisů a výpisů z nich, u nichž byl zrušen stupeň utajení, pokud obsahují informace i nadále důležité pro ochranu ústavního zřízení, významných ekonomických zájmů, bezpečnost a obranu České republiky.

Podle ust. § 2 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, se archivnictvím rozumí obor lidské činnosti zaměřený na péči o archiválie jako součásti národního kulturního dědictví a plnící funkce správní, informační, vědecké a kulturní.

Podle ust. § 37 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů: (1) K nahlížení v archivech jsou přístupné jen archiválie starší třiceti let, není-li dále stanoveno jinak. (2) Do archiválií vztahujících se k žijící fyzické osobě, jejichž obsahem jsou citlivé osobní údaje, lze nahlížet jen s předchozím souhlasem této osoby. Archiv vyrozumí dotčenou osobu o žádosti o nahlížení a požádá ji o souhlas.

Podle ust. § 37 odst. 6 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, se ustanovení odstavců 1 až 4 nevztahují na archiválie vzniklé před 1. lednem 1990 z činnosti bezpečnostních složek podle zákona o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek, jakož i společenských organizací a politických stran sdružených v Národní frontě, na archiválie, které již byly před podáním žádosti o nahlížení do nich veřejně přístupné, jakož ani na archiválie, které byly jako dokumenty veřejně přístupné před prohlášením za archiválie.

Podle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, zpracování osobních údajů pro účely archivnictví, včetně podmínek pro nahlížení do archiválií a pořizování jejich opisů, výpisů a kopií se v případech neupravených tímto zákonem řídí zvláštním právním předpisem.¹⁷⁾ [pozn. 17): zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů]

Podle ust. § 78 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, archiv není povinen ověřovat, zda údaje obsažené v archiváliích u něho uložených jsou přesné či pravdivé.

Podle ust. § 3 písm. a), b) a c) zákona č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti, se svazkem rozumí samostatný dokumentační soubor založený a vedený bezpečnostními složkami a evidovaný v evidenčních pomůckách statisticko-evidenčního odboru Federálního ministerstva vnitra, jednotlivých správ bezpečnostních složek, evidenčních nebo archivních pomůckách archivu Ministerstva vnitra nebo statisticko-evidenčních oddělení krajských správ Sboru národní bezpečnosti anebo jejich předchůdců; svazek je buď osobním svazkem, nebo svazkem s osobními údaji; osobním svazkem se rozumí svazek vedený o konkrétní fyzické osobě zařazené do příslušné evidence osob; svazkem s osobními údaji je svazek vedený o konkrétní instituci nebo seskupení osob (objektech), který v této souvislosti obsahuje údaje vypovídající o konkrétních fyzických osobách, tj. zejména objektový svazek

Podle ust. § 10a odst. 1 zákona č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti, Archiv (bezpečnostních složek) před zpřístupněním dokumentu oprávněnému žadateli znečitelní v kopii dokumentu datum narození a bydliště jiných osob, jakož i všechny údaje o jejich soukromém a rodinném životě, o jejich trestné činnosti, zdraví a majetkových poměrech. Pokud je zpřístupňovaným dokumentem kádrový (personální) spis příslušníka bezpečnostní složky, znečitelní se v něm též všechny údaje o osobách stojících mimo služební a veřejnou činnost příslušníka.

Podle ust. § 10a odst. 2 zákona č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti, pokud fyzická osoba, k níž je evidován osobní svazek nebo svazek s osobními údaji, předá Archivu (bezpečnostních složek) vlastní vyjádření k obsahu svazku anebo k faktu registrace v evidenci v informačních systémech svazků bezpečnostních složek, je Archiv (bezpečnostních složek) povinen zařadit vyjádření k údajům o této osobě jako nedílnou součást dokumentu a zpřístupňovat ji oprávněným žadatelům zároveň s dokumenty či záznamy o evidenci.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2008, sp. zn. Pl ÚS 25/07, který se k návrhu skupiny poslanců zabýval zrušením zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, zrušil pouze – pro tento spor nepodstatnou – část ust. § 7 odst. 9 napadaného zákona, v ostatním

návrh zamítl. Návrh na zrušení mimo jiné argumentoval nedostatečností ochrany osobních údajů, kdy kritizoval ve vztahu k postavení Archivu bezpečnostních složek ust. § 13 odst. 3 napadaného zákona [bod 4., 8. nálezu], Ústavní soud k tomu zaujal v bodu 57. Nálezu nesouhlasné stanovisko, kdy [ve vztahu k § 5 odst. 1 napadaného zákona, který říká totéž, co ust. § 13 odst. 3, pouze ve vztahu k Ústavu,] odkazuje na obecnou úpravu ochrany osobních údajů [k tomu: shodně v nálezu shrnutá vyjádření účastníků bod 22 (Poslanecká sněmovna), bod 38 (Senát)].

Podle důvodové zprávy k zákonu č. 499/2004 Sb. k ust. § 37: Tento zákon úzce navazuje na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Při nahlížení bude nutno respektovat ochranu osobních údajů podle tohoto zákona.

Podle důvodové zprávy k zákonu č. 190/2009 Sb., kterým bylo mimo jiné novelizováno ust. § 37 zákona č. 499/2004 Sb. tak, že byla doplněna i zvláštní úprava ochrany osobních údajů (nejen citlivých údajů): Upravuje se nahlížení do archiválií obsahujících jiné než citlivé údaje, které, na rozdíl od nahlížení do archiválií obsahujících citlivé údaje, doposud není zákonem o archivnictví a spisové službě upraveno a řídí se obecnou právní úpravou, tj. zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Dvojí právní režim způsobující určitou nepřehlednost se tímto novelizačním bodem odstraňuje.

Soud učinil tyto **závěry**:

V řízení sice bylo prokázáno, že žalovaný zpřístupnil třetí osobě bez souhlasu žalobce archiválii (Svazek - vyšetřovací spis ZV-442-MV) z činnosti bývalých bezpečnostních složek (Státní bezpečnosti), jež obsahovala citlivé údaje o odsouzení žalobce vč. údajů o trestním řízení, avšak jednání žalovaného bylo jednáním oprávněným (tentýž závěr – dle shodného prohlášení účastníků - učinil závěr i Úřad pro ochranu osobních údajů).

Jednání žalovaného spadá pod zpracování (citlivých) osobních údajů, které dle definice obsažené v zákonu č. 101/2000 Sb. [§ 4 písm. e)], zahrnuje i jejich zpřístupňování. Zpřístupňování a zveřejňování dokumentů a archiválií týkajících se bezpečnostních složek podle zákona o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti a podle zákona o archivnictví a spisové službě je základním úkolem žalovaného [§ 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 181/2007 Sb.], pro plnění svých úkolů může žalovaný ze zákona (zákonná licence) v nezbytném rozsahu i zpracovávat osobní údaje [§ 13 odst. 3 zákona č. 181/2007 Sb.], přičemž mu v této souvislosti svědčí i jedna ze zákonných výjimek připouštějících nakládání s citlivými údaji bez souhlasu dotčené osoby, jmenovitě výjimka podle obecné úpravy, tj. podle ust. § 9 písm. ch) zákona č. 101/2000 Sb., umožňující ze zákona zpracování citlivých osobních údajů pro archivnictví, kdy archivnictví zahrnuje i funkci informační [definice v § 2 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb.]. Odepření nahlížení do Svazku z důvodu ochrany osobních údajů by bylo nezákonné [§ 15 zákona č. 181/2007 Sb., arg. a contrario].

Speciální omezení z důvodu ochrany citlivých údajů (a později po novele zákonem č. 190/2009 Sb. i ostatních osobních údajů) obsažené v ust. § 37 zákona č. 499/2004 Sb. se nevztahuje na archiválie v kompetenci žalovaného, tedy na archiválie z činnosti bývalé Státní bezpečnosti (odstavec 6 cit. ustanovení), to však neznamená, že zde ochrana citlivých a osobních údajů není žádná. Ochrana zde je, a to obecná (srov. výše citované důvodové zprávy k zákonu a novele, jakož i citovaný nálezk Ústavního soudu), tj. dle zákona č. 101/2000 Sb.

Tento zákon žalovanému zpracování (citlivých) osobních údajů bez souhlasu dotčené osoby v konkrétním případě jako výjimku umožňuje (zákonné oprávnění/zákonná licence) z důvodu výkonu archivnictví [§ 9 písm. ch)]; shodně ust. § 13 odst. 3 zákona č. 181/2007 Sb. Lze učinit závěr, že archiválie z činnosti bývalé Státní bezpečnosti mají tento mírnější režim v porovnání s jinými archiváliemi (srov. § 37 zákona č. 499/2004 Sb. v tehdy platném i v současném znění) z oprávněného veřejného zájmu jasně vyjádřeného ve výše citované Preambuli zákona č. 181/2007 Sb. Výjimka, která svědčí žalovanému a kterou lze označit za ústavně konformní (srov. výše citovaný nálezn Ústavního soudu), je speciální výjimka pro žalovaného opodstatněná jeho poslání a úkoly. Přestože soud dospěl k závěru, že žalovaný jednal oprávněně, v souladu s právními předpisy v rozhodné době účinnými (vzhledem k tomu, že v pro spor podstatných okolnostech se právní řád nezměnil, lze tento závěr považovat i za aktuální) a že zvolený režim ochrany, resp. neochrany osobních údajů při činnosti žalovaného je dán opodstatněným veřejným zájmem, soud poznamenává jako úvahu de lege ferenda, že by bylo vhodné znovu se legislativně zabývat otázkou vhodnosti zvolené úpravy, a to nejen vzhledem k dvojkoľejnosti úpravy v koncepci ust. § 37 zákona č. 499/2004 Sb., ale i s ohledem na to, že pokud jde o nahlížení do svazků osobou, o které byl svazek veden, v režimu staršího zákona č. 140/1996 Sb., byla volena koncepce jiná, pro ochranu osobních údajů příznivější, dle této koncepce i osobě, o které byl veden osobní svazek nebo svazek s osobními údaji, byly některé údaje o jiných osobách (vč. údaje o trestné činnosti) znečitelněny - viz výše cit. ust. § 10a odst. 1 zákona č. 140/1996 Sb.

Soud zdůrazňuje, že zpracování získaných citlivých osobních údajů osobami, které údaje získají od žalovaného, však již zásadně souhlasu dotčené osoby podléhá (což si Česká televize zřejmě následně uvědomila a od úmyslu vyrobít o žalobci díl pořadu V zajetí železné opony upustila).

Pokud jde o námitku, že žalobce byl v novém režimu rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci a že stíhání bylo zahlazeno, přičemž Svazek tuto informaci pomíjí, odkazuje soud na oprávnění žalobce podle ust. § 10a odst. 2 zákona č. 140/1996 Sb. doplnit do Svazku vlastní vyjádření. Fakt následné rehabilitace/zahlázení neznamená z hlediska pojmu archivnictví neexistenci Svazku, zpřístupnění jeho nezměněného obsahu je vlastní podstatou archivnictví jako zdroje historického poznání a v konkrétním případě i jako podmínku naplnění poslání dle Preambule zákona č. 181/2007 Sb.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný neporušil právo žalobce na ochranu žalobcových (citlivých) osobních údajů, když bez souhlasu žalobce zpřístupnil třetí osobě Svazek s údaji o odsouzení vč. údajů o trestním stíhání, a nezasáhl tak do osobnostních práv žalobce. Již vzhledem k tomuto závěru, nemá žalobce vůči žalovanému nárok na zaplacení požadovaného zadostiučnění v penězích, jež požadoval ve výši 300.000,- Kč. Nad rámec uvedeného pak soud podotýká, že újma, která byla v řízení tvrzena a prokazována listinnými důkazy, nebyla újmou v příčinné souvislosti se zpřístupnění Svazku žalovaným, nýbrž – jak sám žalobce tvrdil – mělo jít o újmu v důsledku toho, že osoba, která od žalovaného získala citlivé údaje o žalobci, s nimi nakládala dále, aniž by k tomu měla od žalobce souhlas. Ve vztahu k náhradě takové újmy by pak odpovědnou osobou nebyl žalovaný (absence pasivní věcné legitimace). Postup žalovaného byl tedy správným (oprávněným), žalovaný práva žalobce neporušil, pokud s citlivými údaji získanými od žalovaného dále nakládala Česká televize či jiná osoba, a tím žalobci vznikla újma, nebylo to předmětem tohoto řízení, proto se soud touto otázkou ani nezabýval a neprováděl tak ani dokazování k tvrzením o tom, že informace od České televize byly zdrojem informací o žalobci pro třetí osoby, které žalobci či o žalobci psaly písemnosti v řízení k důkazu provedené.

Lze tedy shrnout, že soud na základě zjištěného stavu a citovaného právního rámce dospěl k závěru, že žaloba není důvodnou a žalobu odstavcem I. výroku podle ust. § 21 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb. arg. a contrario ve spojení s ust. § 13 odst. 2 obč. zák. arg. a contrario zamítl.

O náhradě nákladů řízení, soud rozhodl odstavcem II. výroku podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. arg. a contrario, když žalovaný měl sice ve sporu plný úspěch ve věci, avšak žádné náklady mu nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 10. ledna 2012

JUDr. Veronika K ř e s t' a n o v á, Dr. v. r.
s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Ing. Lena Bečvářová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Veronikou Křesťanovou, Dr. ve věci žalobce:

proti žalovanému: Česká republika – Archiv bezpečnostních složek, se sídlem v Praze 3, Siwecova 2428/2, o poskytnutí náhrady nemajetkové újmy v penězích částkou ve výši 300.000,-Kč

t a k t o:

I. Žaloba s žalobním návrhem, aby žalovaný zaplatil žalobci zadostiučinění v penězích ve výši 300.000,- Kč se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se ve sporu domáhal na žalovaném zaplacení zadostiučinění v penězích ve výši 300.000,- Kč za tvrzený zásah do jeho osobnostních práv neoprávněným zpřístupněním citlivých osobních údajů o žalobci třetí osobě, konkrétně tím, že žalovaný zpřístupnil třetí osobě, jmenovitě Zdeňce Kvasnicové, pracovníci ostravské pobočky České televize, na základě badatelského listu ze dne 19. 3. 2008 archiválii - vyšetřovací spis – svazek vedený bývalou Státní bezpečností (StB) o žalobci v trestní věci (svazek), který obsahuje citlivé osobní údaje o žalobci, jmenovitě o tom, že byl za minulého režimu trestně stíhán, obviněn, obžalován a odsouzen, a to aniž by k takovému zpřístupnění od žalobce žalovaný získal souhlas. Žalobce byl v souvislosti s předmětným odsouzením rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudních rehabilitacích, žalobce zdůraznil, že jeho odsouzení bylo již zhlazeno, takže se na něj má hledět jako by odsouzen nebyl a je v rozporu zhlazení, pokud žalovaný zpřístupňuje informace o odsouzení. Žalobce měl za to, že Česká televize, která informace původně získávala pro natočení jednoho dílu pořadu o obětech minulého režimu s názvem V zajetí železné opony, informace získané ze svazku o trestním stíhání a

předpisy vztahující se k předmětné věci; zejména na zák. č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek, jehož preambule vyjádřila vůli zkoumat a připomínat důsledky činnosti zločinných organizací založených na komunistické a nacistické ideologii, které v letech 1938 - 1945 a 1948 až 1989 prosazovaly potlačování lidských práv a odmítaly principy demokratického státu, se závěrem, že právě podle tohoto zákona žalovaná zpřístupňuje a zveřejňuje dokumenty a archiválie týkající se bezpečnostních složek (§ 13 odst. 1 písm. a/). Dále odkázal i na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 25/07 ze dne 13. 3. 2008, který se zabýval návrhem skupiny poslanců na zrušení právě uvedeného zákona a tento návrh, s výjimkou jeho nepodstatné části, zamítl. Zpřístupnění svazku vedeného na žalobce bývalou Státní bezpečností žalovanou, byť bez jeho souhlasu, shledal soud prvního stupně oprávněným postupem, stejně, jak to již shledal i Úřad pro ochranu osobních údajů. Poukázal na to, že zpřístupnění a zveřejňování dokumentů a archiválií vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti je základním úkolem žalované (§ 13 odst. 1 písm. a/), že dané věci svědčí i jedna ze zákonných výjimek připouštějící nakládání s citlivými údaji bez souhlasu dotčené osoby (§ 9 písm. ch/ zák. č. 101/2000 Sb.), kdy odepření nahlížení do svazku z důvodu ochrany osobních údajů by bylo nezákonné (§ 15). Uvedl, že v důsledku oprávněného veřejného zájmu vyjádřeného v preambuli zák. č. 181/2007 Sb. mají archiválie z činnosti bývalé Státní bezpečnosti, v porovnání s jinými archiváliemi, mírnější režim; výjimka pro žalovanou je opodstatněna jejím posláním a úkoly. Na oprávněnost jednání žalované nemá pak vliv ani okolnost, že žalobce byl následně rehabilitován, neboť to neznamená neexistenci jeho svazku. Soud prvního stupně poukázal i na to, že souhlasu dotčené osoby již podléhá zpracování získaných citlivých údajů, že odpovědnost žalované nelze dovodit za žalobcem tvrzenou újmu vzniklou tím, že osoba, která údaje o žalobci získala, s nimi dále, bez jeho souhlasu, nakládala. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšné žalované náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, z něhož se podává snaha po vyčerpání všech vnitrostátních prostředků nápravy, a v němž navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, popř. změnil tak, že se žalobě vyhovuje. Podle jeho názoru sice soud prvního stupně argumentoval řadou legislativních předpisů, ale opomněl, že nad nimi stojí zákonná norma vyšší právní síly Listina základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, již platnost nezrušil žádný nálezy Ústavního soudu. Zdůrazňoval obvyklou lidskou slušnost, při jejímž respektování bylo na místě, aby byl vyžádán jeho souhlas se zpřístupněním dokumentace, kdy nastolený režim, stejně jako v komunistickém režimu, je výrazem pohrdání dotčenými osobami.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku. Zdůrazňovala, že s údaji archivovanými její organizační složkou nakládá v souladu se zákonem. Pokud tedy žalobce dovozuje pohrdání dotčenými osobami, jde o kritiku současné legislativy, nikoli její, když musí postupovat v souladu se zákony. Dále poukázala na to, že nemůže nést odpovědnost za jednání těch, kteří zneužijí získané informace. Odkazovala na Ústavu České republiky, jejíž čl. 2 odst. 3 stanoví, že státní moc sloužící všem občanům lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon a v této souvislosti zejména na smysl a účel zákona č. 181/2007 Sb., vyjádřený v jeho preambuli povinností státu v maximální míře zpřístupnit utajovanou činnost bezpečnostních složek totalitních a autoritativních režimů. Nadto v dané věci chybí příčinná souvislost mezi jejím jednáním a žalobcem tvrzenou nemajetkovou újmou.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Základním předpokladem odpovědnosti podle § 13 obč. zák. je existence neoprávněného zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu narušením, popř. ohrožením osobnostních práv chráněných § 11 a násl. obč. zák.

V dané věci se odvolací soud ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně a odkazuje proto na přesvědčivé, a nadto velice podrobné, odůvodnění napadeného rozsudku odpovídající zcela § 157 odst. 2 o.s.ř. Shodně se soudem prvního stupně neshledává neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce v tom, že žalovaná zpřístupnila informace obsažené v osobním svazku vedeném na žalobce bývalou Státní bezpečností třetí osobě. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že žalovaná nahlédnutí do osobního svazku vedeného na žalobce bývalou Státní bezpečností umožnila pracovníci ostravské pobočky České televize, která se vykazala v souladu s Badatelským řádem Archivu bezpečnostních složek potřebným badatelským listem opravňujícím k nahlížení do archiválií. Správně, a to s odkazem na příslušná zákonná ustanovení, se soud prvního stupně vypořádal i se zásadní námitkou žalobce, že se tak stalo bez jeho souhlasu, přestože šlo i o citlivé osobní údaje, za něž je třeba považovat údaje vztahující se k jeho odsouzení (§ 4 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů). V tomto směru odvolací soud odkazuje zcela na vyčerpávající a příslušnými právními předpisy podložené odůvodnění soudu prvního stupně, s nímž se ztotožňuje, v němž se s touto námitkou žalobce vypořádal. Stejně tak odkazuje i na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/07 ze dne 13. 3. 2008, kterým Ústavní soud, až na nepodstatnou část, zamítl návrh skupiny poslanců na zrušení zákona č. 181/2007 Sb. argumentující právě nedostatečností ochrany osobních údajů. Názor žalobce, sdílený i odvolacím soudem, že by zájemce o nahlížení do archiválií podle zák. č. 181/2007 Sb. měl alespoň dotčenou osobu o tomto záměru informovat, na uvedeném závěru, vztahujícím se k žalované, však nic nemění.

Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně, že žalovaná postupovala v souladu s § 13 odst. 1 písm. a/ zák. č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek, když plnila základní povinnost zpřístupňovat a zveřejňovat dokumenty a archiválie týkající se bezpečnostních složek podle zákona o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti a podle zákona o archivnictví a spisové službě. Shodně na soudem prvního stupně odkazuje na jím citované znění preambule uvedeného zákona, z něhož je jasné seznatelný záměr zákonodárce projevený tímto zákonem (vůle zkoumat a připomínat důsledky činnosti zločinných organizací) vyúsťující v povinnost státu v maximální míře zpřístupnit utajovanou činnost bezpečnostních složek totalitních a autoritativních režimů. Podle odvolacího soudu právě nezbytnost veřejného zájmu popsaného v preambuli uvedeného zákona vedla k přijetí tohoto zákona, takže tento postup neodporuje směrnicí Evropského parlamentu, které se žalobce v souvislosti s ochranou osobních údajů dovolává.

Pokud pak žalobce spatřuje neoprávněný zásah i v tom, že se informace z osobního svazku vedeného na něj bývalou Státní bezpečností dostaly k třetím osobám a měla mu tak vzniknout nemajetková újma, dovodil soud prvního stupně správně závěr o nedostatku věcné pasivní legitimace žalované. Odpovědnost za toto případné jednání jí totiž nelze klást k tíži žalované, protože nebylo prokázáno, a ostatně ani žalobcem tvrzeno, že by se takového jednání dopustila.

Vzhledem k uvedenému proto ani podle odvolacího soudu nelze dovodit neoprávněný zásah žalované do osobnostních práv žalobce a v důsledku toho ani její odpovědnost podle §

13 obč. zák. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně, jako správný, podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšné žalované náklady tohoto řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěr, že ve věci samé jde o rozhodnutí zásadního právního významu. Dovolání **lze** podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 5. června 2012

JUDr. Ludmila Říhová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Janouchová

Archiv bezpečnostních složek

Archiv bezpečnostních složek, Siwecova 2428/2, Praha 3, 13000

MABSX000XZ6Y

PRŮVODKA ELEKTRONICKÉHO PODÁNÍ

Datum podání: 17.01.2012 07:54:19	EL. PODATELNA: Archiv bezpečnostních složek
Věc: 66C 109/2011-187-191 - rozsudek lh. 7/2 (BEC)	Identifikátor el. podání: MABS0C00U37D
	Předmět: 66C 109/2011-187-191 - rozsudek lh. 7/2 (BEC)
Poznámka: El. podání ze dne - 17.1.2012 07:54:19	Datum doručení: 17.01.2012 09:04:04
	Datum ze dne: 17.01.2012 07:54:19
Odesílatel: Městský soud v Praze, Spálená 2, 11216 Praha 2	Stav el.podání: Podáno
	Datum zpracování: 17.01.2012 09:09:55
E-mail odes.: Městský soud v Praze	Zpracoval: Festova Blanka, Referent - podatelna
Počet příloh dokumentu: 1	Výsledek zpracování: podání přijato
Seznam el. souborů: ds_71319578.zfo; 66C_109_2011_32.pdf	Podpis: Ověřeno
	Ověření: OK
	Datum ověření: 17.01.2012 09:10:00
Přiděleno: Kancelář ředitele archivu	Časové razítko: Ověřeno
	Ověření čas. r.: OK
Datum a podpis zpracovatele:	